

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Filipem, advokátem, se sídlem Komenského 156, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2011, č. j. 2010/91353-424, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 Ad 26/2011 - 37,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 Ad 26/2011 - 37, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2011, č. j. 2010/91353 - 424, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce v Ústí nad Orlicí ze dne 14. 10. 2010, č. j. UOD - 1531/2010 - M1, kterým byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Podle žalovaného žalobce nesplnil oznamovací povinnost podle § 25 odst. 3 tohoto zákona tím, že neoznámil úřadu práce výkon činnosti na základě dohody o provedení práce ve lhůtě 8 kalendářních dnů od jejího uzavření.

[2] Žalobce toto rozhodnutí napadl u Městského soudu v Praze. V žalobě uvedl, že činnost na základě předmětné dohody o provedení práce nevykonával. Tato dohoda měla být zaměstnavatelem připravena pouze proto, aby žalobci mohl být doplacen zbytek odměny, která mu náležela za předchozí dohodu o provedení práce, ale účetní chybou mu nebyla vyplacena v plné výši. Dle žalobcova názoru se oznamovací povinnost vzhledem

k spornému znění § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něhož má být oznamován výkon činnosti do 8 kalendářních dnů ode dne uzavření dohody o provedení práce, nevztahuje na pouhé uzavření dohody, pokud na jejím základě není práce skutečně vykonávána.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 5. 2011 tvrdí, že žalobce nesplnil svoji oznamovací povinnost podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, protože neoznámil výkon práce na základě dohody o provedení práce uzavřené dne 31. 3. 2010 do 8 kalendářních dnů ode dne uzavření této dohody. Žalovanému není navíc zřejmé, proč by žalobce takovou dohodu uzavíral, pokud neměl v úmyslu vykonávat činnost na jejím základě. S odkazem na vyjádření žalobce a vzájemnou e-mailovou korespondenci se domnívá, že se jedná pouze o účelové tvrzení žalobce ve snaze vyhnout se postihu za porušení povinnosti. Žalovaný má za to, že k výkonu práce skutečně došlo, což má potvrzovat i mzdový list vystavený zaměstnavatelem. Podle žalovaného je navíc znění zákona o zaměstnanosti jasné a žalobce měl podle něj oznamovací povinnost bez ohledu na to, zda práci vykonával či nikoliv.

[4] Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 Ad 26/2011 - 37, je podstatou sporu právní posouzení toho, zda žalobce měl povinnost oznámit úřadu práce uzavření předmětné dohody o provedení práce. Podle názoru tamního soudu je rozhodující, zda neoznámení uzavření dohody o provedení práce ve lhůtě 8 dnů od jejího uzavření představuje důvod pro vyřazení žalobce z evidence. V této souvislosti odkazuje na § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, podle něhož je uchazeč o zaměstnání povinen oznámit skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů. Touto rozhodnou skutečností podle městského soudu není výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, pokud měsíční odměna nebo odměna připadající na 1 měsíc za období, za které přísluší, nepřesáhne polovinu minimální mzdy, neboť taková dohoda nebrání zařazení a vedení uchazeče v evidenci uchazečů o zaměstnání. Vzhledem k tomu, že dohoda o provedení práce uzavřená žalobcem spadá do této kategorie, nejednalo se o rozhodnou skutečnost pro vedení uchazeče v evidenci a žalobce tedy neměl podle městského soudu povinnost oznámit výkon této činnosti. Proto městský soud uzavřel, že žalobce byl z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen nezákonně, a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal dne 10. 8. 2012 kasační stížnost, kterou napadá rozsudek Městského soudu v Praze pro nesprávné posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) a nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle stěžovatele žalobce nesplnil oznamovací povinnost uvedenou v § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, a městský soud tak vůbec neměl posuzovat, zda se jedná o tzv. rozhodnou skutečnost, neboť toto posouzení je významné z hlediska oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, a nikoliv podle § 25 odst. 3 tohoto zákona.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Poté, co Nejvyšší správní soud ověřil, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, přistoupil k jejímu věcnému projednání a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[8] Ze správního spisu je zřejmé, že ode dne 1. 1. 2010 byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce v Ústí nad Orlicí. Dne 18. 3. 2010 žalobce uzavřel dohodu o provedení práce se zaměstnavatelem LIGMA spol. s r.o. na období 18.–31. 3. 2010, jejíž výkon oznámil do 8 kalendářních dnů úřadu práce. Dne 31. 3. 2010 žalobce uzavřel další dohodu o provedení práce se stejným zaměstnavatelem, ale výkon této práce žalobce do 8 kalendářních dnů od uzavření dohody úřadu práce neoznámil. K výkonu práce mělo dojít ve dnech 6.–9. 4. 2010 a žalobce následně obdržel 1610 Kč. Úřad práce v Ústí nad Orlicí se o uzavření této dohody o provedení práce dozvěděl na základě kontroly, která proběhla u zaměstnavatele ve dnech 16. 6. – 2. 7. 2010.

[9] Spornou mezi stranami zůstává skutková otázka, zda opravdu k výkonu činnosti na základě dohody o provedení práce ze dne 31. 3. 2010 došlo. Žalobce tvrdí, že žádnou činnost na základě této dohody nevykonával. Stěžovatel s tímto nesouhlasí a považuje toto tvrzení žalobce za účelové ve snaze vyhnout se postihu za porušení povinnosti.

[10] Podle § 25 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nebrání výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, pokud měsíční odměna nebo odměna připadající na 1 měsíc za období, za které přísluší, nepřesáhne polovinu minimální mzdy. V § 25 odst. 3 *in fine* je pak stanoveno: „*Uchazeč o zaměstnání je povinen úřadu práce výkon této činnosti oznámit do 8 kalendářních dnů ode dne vzniku pracovního nebo služebního poměru nebo ode dne uzavření dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti a ve lhůtě stanovené úřadem práce dokládat výši měsíčního výdělku nebo odměny. V případě výkonu více činností se pro účely splnění podmínky měsíčního výdělku měsíční výdělky (odměny) sčítají.*“ Z citované úpravy plyne, že pokud uchazeč o zaměstnání uzavře dohodu o provedení práce, která spadá pod § 25 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, je povinen úřadu práce oznámit výkon této činnosti do 8 kalendářních dnů ode dne uzavření této dohody. Pokud uchazeč tuto povinnost nesplní, úřad práce jej na základě § 30 odst. 1 tohoto zákona rozhodnutím vyřadí z evidence uchazečů.

[11] Městský soud se otázkou splnění oznamovací povinnosti podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti žalobcem nezabýval. Podle něj žalobce neměl oznamovací povinnost vůči úřadu práce proto, že se v případě uzavření předmětné dohody o provedení práce nejednalo o tzv. rozhodnou skutečnost, definovanou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2009, č. j. 4 Ads 55/2009 - 82, (všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tento výklad městského soudu vychází z § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, který stanoví: „*Skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání úřadu práce; změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinen osobně nebo písemně oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů. (...)*“ Soud pak dospěl k závěru, že pokud se nejedná o tzv. rozhodnou skutečnost, uchazeč nemá oznamovací povinnost.

[12] Nejvyšší správní soud nepochybně, že se oznamovací povinnost podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti týká pouze skutečností rozhodných pro zařazení nebo

vedení uchazečů v evidenci uchazečů o zaměstnání. Tuto povinnost žalobce skutečně neměl, což ostatně netvrdí ani stěžovatel. Vedle oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2, vztahující se na tzv. rozhodné skutečnosti, však zákon o zaměstnanosti stanoví ještě oznamovací povinnost ve výše citovaném § 25 odst. 3, vztahující se na výkon činností, které nebrání zařazení a vedení v evidenci uchazečů.

[13] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012 - 54, dospěl k závěru, že „pokud se rozsudek krajského soudu nevyjadřuje k předmětu řízení, kterého se týká přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu, je takový rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ V nyní přezkoumávaném rozsudku se městský soud zabýval otázkou, zda se na žalobce vztahuje oznamovací povinnost podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ale otázku aplikace oznamovací povinnosti stanovené § 25 odst. 3 stejného zákona opomenul. Přitom jak plyne z rozhodnutí stěžovatele, žaloby, vyjádření k žalobě i kasační stížnosti, právě ta tvoří skutečné jádro sporu. Městský soud se tak v rozsudku zabýval právní otázkou, která není mezi stranami sporná a neodpovídá skutkovým okolnostem případu, zatímco podstatu sporu ponechal stranou. V důsledku tak zrušil stěžovatelovo rozhodnutí, aniž by jakkoli odůvodnil, v čem spatřoval nesprávnost jeho závěru o oznamovací povinnosti žalobce podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 - 68, přitom „v případech, kdy soud zruší rozhodnutí správního orgánu, může být jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů například tehdy, není-li z něj zřejmé, proč soud považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.“ Argumentaci vedoucí k závěru, že žalobce neměl oznamovací povinnost podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, nelze – ani implicitně – vztáhnout na posouzení splnění oznamovací povinnosti podle § 25 odst. 3 tohoto zákona, neboť podmínky pro vznik těchto povinností jsou odlišné.

[14] Na tomto základě tedy Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou. Zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Za dané procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval meritem věci, neboť věcně může být přezkoumáno pouze přezkoumatelné rozhodnutí krajského soudu. Na krajském soudu tak bude, aby rozhodl, zda žalobce měl oznamovací povinnost podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

[16] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu